

Arrest

nr. 50 653 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TOURY, die loco advocaat L. MOLS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeunerin afkomstig uit Prokuplje. U bezit de Servische nationaliteit.

In 2004 werd u op straat aangevallen door een onbekende Serviër die u ineens vastgreep. Hij stak u met een mes in uw been. De politie kwam ter plaatse en die man werd opgepakt. U weet niet wat er met hem gebeurd is (CGVS, p. 2 en 3).

In december 2005 was u op bezoek bij uw ouders. Uw broer zou toen op een nacht bebloed zijn thuisgekomen. Hij zei dat hij in het bos aangevallen was door Serviërs en dat de boswachters hem hadden geholpen (CGVS, p. 3).

Voor het overige sloot u zich aan bij de verklaringen van uw echtgenoot. U vroeg in België asiel aan op 2 maart 2010. U bent in het bezit van een laissez-passer afgeleverd op 15 oktober 2009 door de Servische ambassade in Hongarije en enkele medische attesten.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de aanval door een onbekende Serviër op straat dient te worden opgemerkt dat het een eenmalig incident betreft.

U hebt geen concrete feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u onvoldoende bescherming kreeg van uw autoriteiten. Zo kwam de politie tijdens de feiten ter plaatse en arresteerde de dader (CGVS, p. 2). In dit geval kan men dus niet gewagen van een gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten. U zou twintig dagen gewacht hebben om naar het politiebureau te gaan. De agenten die toen op het bureau aanwezig waren zouden op het ogenblik van het incident niet van dienst geweest zijn en ze zouden gezegd hebben dat ze er niets over wisten. Daarop ging u gewoon naar huis zonder verder verdere stappen te ondernemen. U zou ook niet gevraagd hebben om te spreken met de chef van het politiebureau (p. 2 en 3). U stelde vervolgens dat u geen medische verzorging kreeg toen u zich aanmeldde in het ziekenhuis met de wonde aan uw been. U had echter uw medisch boekje thuis gelaten en u bent zich achteraf niet terug gaan melden in het ziekenhuis met uw medisch boekje. U zou de wonde zelf verzorgd hebben met een traditionele zalf, hetgeen er op wijst dat de verwonding niet levensbedreigend of zeer ernstig was (CGVS, p. 2 en 3). Bovendien blijkt uit de door u neergelegde medische attesten dat u in Servië wel degelijk behandeld en opgenomen werd in het ziekenhuis voor andere aandoeningen.

Uit uw overige verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, V.(...) D.(...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteitsgegevens en uw medische problemen, welke niet betwist worden. Medische problemen houden op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, V. D.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 50 652 van 29 oktober 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van V. D. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat de ingeroepen schending betreft van artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, toont verzoeker niet aan op welke wijze dit artikel zou geschonden zijn. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.4. Aangaande verzoekers verwijzing naar de complexe situatie aangaande de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap waarvoor de autoriteiten in Servië een oplossing trachten te vinden, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat verder in de beslissing duidelijk gepreciseerd wordt welke deze maatregelen zijn en dat er gewag gemaakt wordt van een gestage vooruitgang in het bevorderen van het respect voor de rechten van de minderheden.

Verzoeker brengt geen documenten bij die de informatie waarop de commissaris-generaal steunt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, kunnen weerleggen. De enkele stelling in het verzoekschrift dat de problematiek van de Roma "algemeen gekend" is, is niet bij machte om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad deelt dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat de algemene situatie op zich voor de Roma in Servië anno 2010, in hoofde van verzoeker geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of dat er sprake kan zijn van een reëel

risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing hier "ernstige tegenstrijdigheden" bevat, wordt door de Raad niet bijgetreden.

Waar verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal onterecht heeft geoordeeld dat zijn vrees niet van persoonlijke aard is en hij aldus geen recht heeft op enige subsidiaire bescherming, merkt de Raad op dat verzoeker zich hier louter beperkt tot een selectieve lezing van de bestreden beslissing.

Immers heeft de commissaris-generaal enkel ten aanzien van verzoekers aangehaalde problemen met hooligans die vanuit de trein voorwerpen in zijn tuin gooiden, terecht geoordeeld dat dit niet beschouwd kan worden als een aanval op zijn persoon.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoeker toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, wat hij nalaat.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat verzoekers problemen niet ressorteren onder de criteria van het Verdrag van Genève voert verzoeker aan (zie het verzoekschrift, p. 4) dat "de bescherming die in het kader van de internationale wetgeving geboden wordt veel breder is" en legt uit dat uit zijn feitenrelaas blijkt, er een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Verzoeker toont dit evenwel geenszins aan; zijn bewering dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is, is gelet op wat sub 1.2 uiteengezet werd, onjuist is, en weerlegt daarenboven de motieven van de commissaris-generaal niet.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift op geen enkel moment concrete inhoudelijke argumenten aan op de vaststellingen en overwegingen vevat in de bestreden beslissing. Hij brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Dergelijk verweer is niet van dien aard om de beslissing van de commissaris-generaal te weerleggen; er wordt geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

De conclusies en argumenten van de commissaris-generaal dat de aangehaalde problemen met verzoekers buurman en met enkele Servische jongeren louter gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn en niet ressorteren onder de criteria van het verdrag van Genève van 28 juli 195, dat verzoeker ook helemaal niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij naar aanleiding van deze problemen geen beroep had/zou kunnen doen op de bescherming van de (lokale) autoriteiten, dat het probleem met zijn schuldeiser van privaatrechtelijke (en eventueel ook van strafrechtelijke) aard is, dat het feit dat hij geen werk vond een louter socio-economisch probleem is en dat de andere aangehaalde problemen onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te worden met vervolging in de zin van voornoemd Verdrag van Genève, blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

De commissaris-generaal heeft bij het onderzoek en de beoordeling van verzoekers asielaanvraag wel degelijk ten volle rekening gehouden met zowel alle elementen uit het administratief dossier, zoals verzoekers opeenvolgende verklaringen en de neergelegde documenten, als met de actuele situatie in zijn land van herkomst.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 3 juni 2010 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en overwegingen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht besloot dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Overigens ziet de Raad niet in welke reden het verzoekschrift stelt (zie p. 5): "Dat het Commissariaat-generaal haar negatieve beslissing enkel lijkt gebaseerd te hebben op het feit dat de vader van verzoeker een ongeloofwaardig verhaal zou hebben gebracht en deze in zijn asielprocedure reeds een negatieve beslissing had gekregen" aangezien er in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over de vader van verzoeker.

Verzoeker stelt "dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vreedstijd, bovendien beschermt, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, een van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof mensenrechten 27 september 1995 (McCamil Verenigd Koninkrijk) Pub leur. Court HR.R 1966, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden.

Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. DE uitzetting zou bijgevolg artikel 3 EVRM schenden zolang hij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1966, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88)."

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn hoofde een gegronde vrees bestaat op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet.

De artikelen 48/2 en 48/3 van de voormelde wet zijn niet geschonden."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE